

Содржина

1. Распение
2. Сакајме повторно
3. Ноќен Монолог
4. Небеше воопшто виновна Судбината
5. Нацртајтего небото
6. Насмевнисе се,се насмевнувам
7. Дамарите на Светот
8. Во другото Село
9. Аманет
10. In Vita Aeterna
11. Заветот го исполнив
12. Јас не бев во Сон
13. Копнеж по тајни
14. Напишав песна
15. Некој некогаш
16. Одроз
17. Проштална
18. Сега се радувам и на зовриените облаци
19. Судбината на светот ви ја оставам вам.
20. Црни Ангели
21. Ако има утре
22. Волшебна Приказна
23. Заминав од границата на сите секавања
24. Зошто дилемата уште е преводник
25. Ќе ми недостасувате
26. Можеби така треба да биде
27. Не би ја менувал ноќта за денот
28. Оставиго Времето
29. Венеат Цветовите на Љубовта
30. Ако не си Грев
31. Распарчени соништа
32. Сеедно е нели
33. Така Нека Биде
34. Ти и онака никогаш не плачеш
35. Часовите беа секунди
36. Апсурд
37. Време е да се вратам кај Свездите

38. Дочека
39. Зошто плачете
40. Моја е само Сегашноста.
41. Ново Чекање
42. Поразен Сум
43. Розево Небо.
44. Сите свезди од моето небо
45. Точно во 9 Часот.
46. Чекорам во Непознати времиња
47. Еден ден
48. И повторно молчи
49. Мојсиево Море
50. Обред на Прадедовците
51. Пепрутко Моја
52. Последен љубовен ритуал
53. Твоето Царство отсекогаш било на Небото
54. Ураганот на Судбината
55. А време е
56. Во кошула на Младоженец
57. Го продадов мојот свет
58. За едно Добравечер
59. Земјата Памети
60. Имаше една историја
61. Кога
62. Молчи Судбино
63. Нејсе
64. Ова се моите тајни планови
65. Песната ме распукува одвнатре
66. Почетокот го знам, крајот Можеби
67. Само тоа ти остана..
68. Сојузник на новото време
69. Те гледав
70. Вечерва или во Мугрите

Секогаш кога во сонот ќе те допрев,да во некој скриен таен дел од тој сон,беше моја болка,беше мојот очај,но понекогаш,мислам тоа беше некаде во близина на поноќта ,беше моја светлина..но се беше сам сон..кога ќе се разбудев,веќе небеше важно и дали воопшто живеам,или зошто се изморив,или зошто патев...навистина,изгубив се,освен тагата..мојот најубав подарок од Твојата Љубов..со тагата дишев,шепотев,и се препокривав со најубавата антерија која ми ја подаруваа далечините..Тагата,ме поееше обилно со својот нектар од најубавиот Кристален Пехар,недаваќи ми одмор..не се жалев,бидејќи тагата ме чуваше од сите Бездни,од сите сенки,Тагата,ме донесе до последната врата,каде застанав пред Светлината,и молитвено низ моќта на прошката ги раскинав сите окови околу моето срце.

Сега околу моето срце нема Анатема,само стотина величенствени кругови низ кој тече енергијата на Љубовта.

Сега,да токму сега воопшто не би се срамел да ти раскажам за најубавото пурпурно утро што го дочекав,навистина,додека пеев за тоа утро низ стихови,само претпоставував за таа убавина,а сега знам дека постои..го изминав,и знам дека нема веќе порази,нема веќе крај..мојот крај е некаде позади мене..

Додека те создавав со шепоти,со стихови,со денови,во ноќи,додека исчезнував и заминував на кратко во смрагдноста,тогаш никој не ми веруваше,па ни ти,но сега,кога го изминав крајот и чекорам таму каде што доаѓав на кратко,само да си ја излекувам душата,сега чекорам во смрагдните шуми,и се восхитувам на сета таа совршеност,овде во оваа совршеност,рацете мои се мирни,очите болскотат,а душата,душата пее со сите души наоколу мене,нема овде желби,се е стварност,се е возможно,бескрајниот поглед ме води понатаму,ја немам веќе болката во градите за чекорам со тешко чекори по плочникот...љубовта,да љубовта се всели во зеницата на моите очи,и таа ме води..

Би ти кажувал за уште многу убавини,но Љубовта ми даде задача сега да пишувам на Небото..

Некогаш,да некогаш,кога вистински ќе погледнеш во Небото,погледни позади облаците,во тоа бескрајно пространство,прочитај..прочитај ги најубавите Љубовни стихови...

Распетие

Баравте од мене бесконечието да го однесам во неврат
И,на сечието малоумие да му дадам обличие
Не прашавте тогаш,зошто под линијата на животот
Зошто,ги бришам сите шупливи спомени.

Аште имате иднина
И нека тоа ви го направат вашите ветришта
Та нели ги дембелеете спулавено
Бездруго молкнете,можеме да се сурнеме во бездна без дно.

Јас ќе ја земама само голата душа
Ќе ја заградам со суви лескови ветки
а стапалките што ги правев на водата
нека еден ден сведочат за браздите кои ги копавте.

Не
Не покажувајте војчји заби
Белким така подолго ќе живеете
И злото нема да ви сирка во душата.

Јас се насмевнувам,го допирам сребрениот крст,потоа воздивнувам
Поплачи земјо со мене,зреевме заедно,и збогатиме со болскот
Не ќе не натиснат неразумни Богови,кои од смрта се плашат
Се зареков,ти носам зрно песок од пустината,оплодиго.

Не подадовте раце со покајание во себе
Нејсе,јас смислив една игра
Ќе ткаам нежни нишки со месечева свила
А вие со свилата врзетого вашето проклетие.

Не молвам веќе
Кркори животот позади мене
Еднаш ме заклавте со Љубовта ваша
Еднаш ме погребавте со омразата

Нели

Тешко е да се носи распетието сопствено.
 Сакајме повторно
 Сакајме повторно
 Но не како вчера
 Но не како минатата година
 Сакајме повторно
 Исто како минатиот живот
 Диво, со нескротена сила
 Сакајме исто како што те сакав пред пет столетија
 Со сила на ветерот те носев
 Со силата на оганот те милував
 Пркосно и непокорено
 Сакајме повторно
 Зошто евего овој милениум помина
 Сакајме повторно
 Зошто евего залезот дојде
 Ноќта е нашиот кобник кој студенило ни носи
 Сакајме повторно
 Исто како во почетокот на светот
 Кога бевме само сите зрна во песокот

Сакајме повторно
 И гледајме со очите на Месечината
 Јас ќе те гледам со очите на Свездите
 Сакајме повторно
 Сакајме повторно
 За да бидеме деца на Бесконечноста
 Кои играат со времето
 И патуваат низ Еоните.

Сакајме повторно
 Исто како првиот пат
 Кога не создаде Љубовта
 Сакајме повторно
 И не се срами од литоста на кожата
 Не с еплаши од пожолтените коски
 Не ги гледај испуканите усни

Сакајме повторно

Сакајме повторно
За да можам Јас да те сакам
Во идниот живот

Ноќен Монолог

Понекогаш помислувам дека и воопшто не живеам
Дека и воопшто не постојам
Дека сум само некој туѓ лош сон

Но кога ќе го добиам чувството дека и вистински постојам
Тогаш видливото и невидливото се мешаат
Правеќи ја ноќта во вечна ноќ
А денот во една голема бесмисленост

И тогаш осознавам
Слободата е само една изолација во место
Или поинаку кажано роб на правила кој не копнее

Ја презирам сега Судбината
Ги троши немилосрдно спомените
Ги голта лакомо деновите

Понекогаш,само понекогаш вистински помислувам дека не постојам
Којзнае можеби само се помешало Апсурдот и надежда на едно место
Којзнае..владее тука тишината,и ова е само дел од ноќен монолог

.

Небеше воопшто виновна Судбината

Небеше воопшто виновна Судбината,кога застанав пред Огледалото,чисто онака да поразговарам со својот одраз..го гледав незаинтересирано,и покрај тоа што наликуваше на Бескрајна приказна која постојано се обновува во тој простор,небото,незнам,од оваа страна од мојата мислам беше сивопепеласто,а таму,од другата страна на таа за многумина непостоечка врата,беше некако плаво,овде онде имаше и малку смарагдна боја,покрај тоа небо,се вртеа милион години кои носеа со себе потоци од непроменлива енергија...наликуваше на еден добар сон,за секој случај ги занишав посилно мислите во виугите,ги натерав да се јават,и како доказ дека ме разбираат им кажав,засвонете како заборавени црковни свона...а тие во некој чуден хор извикаа..Вистината Победува се...замолчив..да..оставаќи ја и понатаму тишината да создава безди помеѓу нас...проклетство,етеме повторно со мојата мелахонија,можеби е виновен малку и дождот кој надовр паѓа,или нотите на Вивалди кои одат на Радиото..но одразот,да одразот малку се насмевна..Јас молчев а тој се смее..Вистината е,рече низ насмевката..таму каде што твоите очи ја чекаат,месечината се раѓа..а таму каде што твојата душа пишува со перото од Белиот Лебед,небото ги отвара сите врати на Љубовта..а потоа,силно се насмеа,што малку фалеше од тоа громогласно смеење да пукне Огледалото...навистина Судбината не ми беше виновна кога застанав пред огледалото.

Нацртајтего небото

Нацртајтего небото

Онака како што постои и во соништата

Трепетливо пред изгревот

Со малку тага во заодот

Нацртајтего небото

Потрошено без пламен во себе

Ете така изгледа во Проклетијата

Нацртајтего небото

Без тишината во себе

Заградено само со безвременоста

И допретого со дланките, исполнети со живи мигови

Нацртајтего небото

А потоа трепнете само со зеницата од окото

Ќе видите, сите негови пространства ќе ве заслепат со светлина

Нацртајтего небото

Нежно, само со мислите

Ако не знате како сето ова да го направите

Качетесе на Покривот од Светот

Таму се сите волшебни кутии

Ги оставиле во Почетокот на сите Времиња Старите Богови.

Насмевнисе се,се насмевнувам

Утре,и од Рајот да бидам исфрлен
Сепак Приказната за Ангелите морам да ја раскажам
Нели за тоа сум дојден тука на Земјата.

Носеќија топлината во себе,се хранеа со Светлината
Беше чудно зошто не спиеа,а ги знаеа сите соништа
Колку беше волшебено,кога оганот на новиот ден во срцата го ставаа.

Тогаш,најсветлиот,кој постојано со песните живееше
Рече..не ме чекајте на пладне кога ќе славите за новата Бесконечност
Морам во еден мал град Љубовта да ја воскреснам,гледам усните се
замрзнати.

Го чувствувате ли мирисот на дождот,мене овде многу ми недостасува
Анатемата тука ме донесе,ги чистам писмата на Очајниците и плачам за
нив
Сеуште проколнувам,исто како смртник,проклета да бидеш што ме натера
да те сакам

Облечисе вечерва со твоето неродено време,рече мојот чувар Ангел
Вечерва ќе стоиме под нејзиниот прозор,и сите тајни воздишки ќе ги
собереме
Со тоа сите гревови во светоста ќе ги испереме.

Насмевнисе се,се насмевнувам ,ќе патуваме со сите некажани зборови
Меѓувреме,ќе ги симнам сите облаци од твоите рамења
Ја потроши сета самотија,сега разбуди ги таласите на крвта.

Ова е приликата за нов почеток,ајде шепни длабоко во себе
Ќе се вратам на местото каде што престанав да постојам
Акордите на тажните песни нема да ги слушам,ајде шепни дабоко во себе.

Ви кажувам за Ангелите,додека пеперутките играа на почетокот од Новиот
Свет
Изгледа
Денов е полн со топлина,или ново сонце се раѓа во моето срце.

Не би се будел повторно

Но спиев еднаш од раѓање до смрта
Со пехарот во рака,наздравувам за Ангелите,и усните кои сега шепотат.

Дамарите на Светот

Низ пукнатините на вториот твој живот
Призвукот на очај се пробива во вид на бледи денови
Замаглениот декор со некаква си топлина
Постојано ти испорачува жолти воздишки.

Плашливо го наслушнуваш сопственото дишење
Прашуваќи се ,што ќе биде утре
Чекорите ти избегаа во столетијата назад
А толку сакаше небото твое да има Килибарна боја.

Така е
На периферијата од Градот,дамарите на светот не играат
Само ноќите шкртаат злокобно,а зорите лилава боја имаат
Така е,твојата замрсена линија,веќе никој не ја гледа

Сонуваш ли
Или сеуште мислиш дека утопијата во совршенство ќе ја направиш
Можеби зборуваш сешто
Но ти никогаш не припаѓаше на сегашноста.

Во другото Село

На голиот камен заврши свадбата на сенката скитник
 Во другото село нојта облечена со облаци се разбуди
 Овде и солзите веќе се скаменија
 А пајажината на сонот беше се погуста.

Толку копнееше да се извиши
 И чудотворно да прослови,но скрбта го врза за земјата
 Во другото село,дете со свездена лузна на градите се роди
 Овде и Ангелите веќе не плачеа,ни пак летаа небаре се пеперутки

Забележавте ли,нема никого околу него
 Мразот на клепите го натераа на суво дрво повторно да се качи,да ги види
 далечините
 Додека во другото село,вретеното на времето ги длабеше стапките сечии
 Застана,се препокри со кожата на дивината,малку иловица стегна во
 тупаницата.

Остави се,и донеси бистро вино,рече претсказанието
 Светлината на новото огниште ќе блеска,мина времето на безгласниот грч
 Во другото село,бездомен ветар нечи и сништа мори сурово
 Подоцна,през зазорот ќе го слушаме Сверот како ја проколнува судбината.

Без збогум,бесконечието на залуденоста си оди
 Чиниш ја сватила пресудата
 Јасно е,се движиме сите кон слава или поругание
 Само во другото село довеадоа скитник кој ќе заплеткува и отплеткува
 време.

Аманет

И оставам Аманет на Судбината, нека чопка во пепелта што остана
И на јасник нека се препокрива со надежта
Не ја тешете, Бакарна кожа има, чудесната топлина ќе ја морничави
Сонував долго за оваа Слобода.

Ова не е откритие на некојси лажни пророци
Вистината е ваква....

Беше моја тајна спогодба со светителите крај овие пролетни поројници
Очите тогај ми се препокриаа со влага, ова е конечниот ден, глаголев
Веќе не ртеа сомненијата, крвта зовре, и, чудоредијата се редеа.

Се збогував синоќа, и од глобочините и од животот
Затоа ли не ми верувавте, или мојот неспокоен скитник ве плашеше
Сега знам дека стивнаа и големите ветришта кои висеа закачени на
неспокојот
Молкум ги бројам ѕвездите кои останаа, и ги слушам со занес камбаните

Од времето скршив мало парче, каде ги следев сите предели неизодени
Чудно, бев непознат плод кој се радуваше во сончевите лачења
Одвреме навреме се слевав во светлината
И со врисокот на сојките ја отварах кожата да диши
Солзите, напати беа врели, напати беа солени, брзо испаруваа во небесата

Ќе ви се доверам
Ако ја слушнете ноќта како пука
Да знаете обземените од покајание реват
Којзнае, можеби и тие на Судбината аманет и оставаат
Да бев Жив, ќе ви потврдев дека е така.

In Vita Aeterna

Пречистените души започнаа етеги да лачат болскот
Некаде далеку млада леунка со козјо млеко дои младунче
А ти,живо упокоена сенко татниш повторно
Евеме,со насмевнато лице приоѓам до земјата
Гледаќи го скитникот како само заличува на стврдната бронза
Копнееш,копнееш исто како леунката
Таа за лесен сон
Ти ,да ти набабрат повторно боските
Ама,му велмав на скитникот
Дозреа завалијата под облаците,ја глода чумата во вените
И чудо е да го види сонцето,слушај му велвам повторно
Како скрби,и скрбна песна пое
Али ќе живеам до првиот свет сведен,сеедно
Каменот мој ќе ме надживее
Али Безбожник бев
Али паган напати бев
Али Богоцетец во ноќите бев
Ама сенката во изгревите уште ми е голема
Нејсе
Кога последниот цвет на земјата ќе падне
Ќе заспијам
И со пречистените души ќе лачам болскот
И тогаш
Кога ќе спиеш со згрчена болка,завиткана во тајниот грев
На перница ќе ти шепнам
Твојот црн бог те измами
И сега го знам и твоето тајно име
А ти запамети го моето
In Vita Aeterna

Заветот го исполнив

Готово е
 Заветот го исполнив
 Проклетството ме напушти
 Сепак размислувам, вака
 Нема повеќе да бидам роб на Копнежи
 Знаете, сега сум постар за Пет столетија
 Вчерашниот живот беше Беда
 И многу отровни дождови
 А денес
 Денес раскошна преградка со стихови
 И за денот и за ноќта
 И за мојот праисконски прв Живот.

Несфатливо, како старите мисли сум ги плодел
 Сум ти бил
 Исповедник на осамени распуштеници
 Или со други зборови
 Бесцелен лет кон длабочините
 Ете
 Зад нивните маски живи беа само очите
 Без никакво спокојство во душата
 Ах, во нивната крв никогаш не го видов
 Просторот на Тајните Галаксии
 Како ли
 Со нишките на несватливото ме врзувале
 И со суви грмотевици ме Благословувале.

Готово е
 Заветот го исполнив
 Проклетството ме напушти
 Сепак размислувам , вака
 Старата латинска книга е пред мене
 И два правилни триаголници
 Не, проповедник на чуда нема да бидам
 Ни пак ќе ви кажам за старите Вавилонски записи што ги имам
 Ни пак како ја стретнав Смрта
 Патем

Следниот ден ,што не е роден,по заодот
Умствено во него ќе го позлатувам стихот.

Ете толку
Заветот го исполнив
И проклетството ме напушти.

Јас не бев во Сон

Срцето чукаше од возбуда во заспаното тело
 Додека како молскавица се одлепив од земјата
 И час потоа поминав покрај заспаната Месечина
 Наоколу,издолжените сенки во лушпата на стравот се собираа
 Знаете
 Се ослободувам од чувството тука дека некому нанесувам зло

Рано беше за разденување,а јас не бев во Сон
 Ќе останам малку недоречен,простете
 Гледам и недостасувам на зелената небесна светлина
 Се радувам
 Го пронајдов местото каде што одмараа неродените Поети

Раскажуваа неслучени настани,опеани со зборови неразбрани
 Напати со благ потсмев како волци ржеа,и од грла рикови пуштаа
 Си ја покриваа душата со велови од русалките
 Криеќи го така своето совршенство
 Кога буричкаа во купот од мисли пред нив,восхита на ликовите беше
 Да
 Во длабочините на своето сегашно непостоење делата ги оставаа.

Тревите што омајно замирисаа,ми кажа наклон да сторам
 Младите и пргови искри на ракавите се лепеа
 Не сонувам,знам,од височините ја гледав кожата наморничена
 И крвта како ита низ вените,заградени со тишина
 Десно од мене беше Карпата каде се испишуваа од Искона дните

Тоа што го видов,ме натера да ги заборавам Човековите патила
 Пукаа обрачите околу душата со подареното спокојство
 Сите потиснати мисли сега беа само далечни еха
 Веќе никогаш болната мелодија со нечуени зборови не ќе се пее.

Копнеж по тајни

Со мојот дамнежен копнеж по тајни
 Весело крстосувам по јужното небо на љубовта
 На клепките ми висат медоносни солзи
 Верувајте, нешто знаам и за чинките
 Та затоа одам да и шепотам на десното уво на месечината.

Претчувувам
 Некој сака да ме врати повторно во мракот
 Ќе ми даделе пилули за розови сништа да сонувам
 Е тогај гневот се буди
 Од звуците негови и каменот затреперува
 Дамарите ме мират
 Не ги буди старозаветните гревови
 Тие се веќе во длабочините на бескрајот
 Не им верувај на далечните гласови.
 Утешение за ним само ми остана
 Призраци од минатото
 Упокоени несмирени души, покојници без воскрес
 Со црн јад во себе што носат
 Само што не бликнал
 Ќе го одминам нивниот свет на проколната смеа.

Дванаесет часови подоцна
 Со чувство на преспани стогодини сон
 Во мојот дамнежен копнеж по тајни
 Весело крстосувам по јужното небо на љубовта

Напишав песна

Напишав песна за Тагата
Не ја прочитавте, туку се исплашивте
Напишав Песна за Љубовта
Ја прочитавте, но не ја разбравте

Ви раскажувал и за Цвеќињата кои пеат наутро
Се смеевте, мислејќи дека е само Фантазија
Кога разговарал со ветерот
На другите им зборувавте дека сум Чудак.

Зошто тогаш и понатаму да пеам за вас
Јас го исполнив Светот со зборови кои сега се Патеки
А вие
Вие и сега не разбирате за што зборувам.

Некој некогаш

Некој некогаш

Ќе дознае дека оставив една цела историја

И скапо ќе ја продаде на некој некогаш

А,евеме,само се насмевнувам

Есенските дождливи ноќи

Есенските дождливи дни

Меѓу Ангели Демони ќе ги минам

Без треска во градите

Без бигор во крвта

И меките предели на сонот нема да ми бидат привидение

Вие мислете и сега,нижтожен сум

Всушност

Последната песна ќе биде на дланката напишана

Само за мене

Од мене

Утринава

Кога ја чистев пајажината од сонот

Малку ме преплашија слугите небесни

Мислев ќе ме проколнат

Не сонував

Завиваше наоколу ветер

Видов гниеше пирејот,земјата пукаше

Прскаа оковите на неизвесноста

Нерабирливо е нели

Но сведител на животот свој бев

Се гледав кога копав со ноктите по небесата

Кога орав со грчот по скрбот

Не сонувам

Но сепак минав покрај зелена месечина

Некој некогаш ќе дозанае од слугите небесни

За моите чудни молитви

Напишани во уште почудни истории.

Одраз

За мене беше добро,и тоа што другите не го сакаа
 Но ете Јас го сакав
 Ронките Љубов понекогаш беа Најголемиот Божји Благослов
 И плачот утрински беше радост
 И капките дожд беа награда
 Барем
 Барем валканоста Човечка ја симнуваа од мене
 Ја лепеа на земјата,правеќија напладне прав и пепел
 Беше се добро ,и кога се огледував во туѓите очи.
 Навистина
 Мојот вистински одраз го видов пресликан во повеќе очи
 Во некои беше свер нескротен кој чекаше миг да раскине се
 Во некои бев непоправлив романтичар кој месечината со занес ја
 прегрнува
 Во некои,бев само сенка која скита по патеки разни
 Даааааа
 Се видов и во очите на една Сенка
 Вистинска Сенка која беше очајна за грам љубов
 Се видов трипати
 Како Спасител,како Ефтина играчка,и како Гробар
 Беше тажно да се гледа во тој чуден одраз
 Даааааа
 Не зборувајте повеќе за Тагата
 Оставетеја нека се запелепи на клепките
 Даааа
 Јас ќе молчам
 Не за да бидам побогат,или помудар
 Со молчењето знам дека тагата нема да се оплодува постојано

Проштална

Околу мене,испокинати зборови без значење умираат
 По недовршената врвица без збогум заминуваат музите
 Можеби разбраа дека чудесниот цвет во окото на мојот живот венее
 Чувствувам ,ја составив целосната слика на Судбината
 Полека Душата се трга од мене
 Останува само мракот во отворената утроба
 Како да стасаа од другиот свет,каде мислите во најсветли мигови се капат
 Попусто голата песна сега се напрега,зборовите за неа се недостижни
 Потпрен, на каменот му шепотам,ги заборавив веќе корените на омразата
 Хм-живот,во секој чекор стапица,во секоја стапица умирање,ете тоа беше.

Чудно,зад мене во соништата остана само зелената магла
 Каде шепотев со рапави воздишки дека ќе ме испратат
 Но тука молчев слушаќи ги далечините како зборуваат со човечки гласови
 Само ноќната птица плачеше,простуваќи ми,чинам Гавранот беше
 Кажуваќи,сега времето ти е должник.

Сега се радувам и на зовриените облаци

Не чувствувам болка
 И да бидам искрен
 Сега се радувам и на зовриените облаци
 Кои се лепат на небото како Божества разбудени
 И повторно да бидам искрен
 Бесмислено е по вторпат да се сеќавам на минатото
 Сињакот кој утрово малку се осоколи
 Етего се прилепил на скаменетиот пламен
 Патем
 Додека одев во ходникот на времето
 Некој
 Да некој кој ме познавал уште одамна, рече
 Сеуште не си напишал совршената приказна, нели
 Каде сите се неизмерно среќни
 Каде никој не предвидува, туку сите се љубопитни
 Каде дивата и непокорена страст се буди
 Каде едно вистинско, и три вештачки сонца греат

Се сеќавам
 Да добро се сеќавам
 На моите дамнешни чувства
 Кога во матниот талог од ноќта остана таа желба

Се сеќавам, да добро се сеќавам
 На кристалното око кое се отвара во пурпурноста
 За огледалото, каде го гледав одразот на настаните
 Се враќаат сеќавањата, пред да се роди сонот
 Евеја повторно
 Ноќта злокобно завива
 Но не чувствувам болка
 И да бидам искрен
 Сега се радувам на зовриените облаци.

Судбината на светот ви ја оставам вам.

Во светлоста на идните Боженствени зори
 Се колнам е мојот Бескраен лет
 И
 Сите мои нечуени воздишки и непочувствувани допири
 Уверен сум дека таму Сребрената вода од шурките тече
 Мислите дека сум пијан од Цветно Вино,нели
 Нека семожните гревови на мене се залепат,ако лажам

За секој случај
 Душата со миросано платно ја заштитив
 И не дозволувам повеќе во утробата да ми рти плачот
 Грчот на животот со стисок за тоа ме предупредува
 Ете
 Сега сум позрел од сите живи
 Утре само ќе заглаголам
 Заборавете ме
 Исто како што го забораивте вашето вчера

Сега сум верен на чудесниот спокој
 Како утеха
 Им нудам на коските дел од топлината на младоста
 И неопределен шум на крвта
 Сега нечујно ќе зачекорам во темнината да спиам
 Од ноќ во ноќ
 Простете
 Ако утре не ми се врати животот во изгаснатите очи
 Судбината на светот ви ја оставам вам.

Црни Ангели

Кога ми кажаа
Повеќе да ја сакам Смрта,отколку Животот
Мислев
Дека Црните Ангели со мене се шегуваат
И повторно рекоа
Остави ги под каменот сите Соништа
И замијсе за последен пат со солзите на Самовилите
Неразбра
Дека белината на денот ти го скамени срцето
Ајде
Тргни по Патеката каде само камења има
Попатно некоја Молитва ќе најдеш
Ќе гребеш по сидовите на мракот
Кажуваќи ја
Дозволи ми Боже,никогаш повеќе да не посакувам
Ајде
Престани да го мериш Времето на Двајцата Господари
И скрши го веќе еднаш,крилото на Пеперутката.

Ако има утре

Кога ви реков фрлете камен врз мене
Вие избегавте во вашите пустелии
Кога ви реков,исплакајтеме
Вие го побаравте ветерот да ги однесе вашите плуканици
Знаевте дека се погнасни и од моите
Зборувате како совеста е вашата најубава перница
Но етеја ,ја гледам се валка во лигавите калишта.

Можеби Јас сега сум веќе минато за вас
Но пепелта моја е расеана во Вечноста
Сега простетеми што ќе ве напуштам молитвено.

Им простувам на моите очи,што ве гледаа со милост
Им простувам на моите усни,што шепотеа молитви и за вас
Им простувам на моите раце што ве прегрнуваа искрено
Им простувам на моите солзи што ми го миеа лицето од вашите Јудини
Бакнежи
Му простувам најмногу на моето срце
Што чукаше деноноќно со Љубовта.

Навистина
Ако има утре
Ќе бидам само сон,кој се оплодува во сон
Повторно простете
Но моето време го потрошив.

Волшебна Приказна

Низ очите ни излегуваше омарнината на болката
 Додека стоевме на врвот од планината
 Јас и гавранот
 Гледаќи во просторот помеѓу Небото и Земјата
 Каде се спровираа сите нови Умирања.

Познаваш ли некој,праша рапаво
 Да, процедив
 Ги познавам и тие кои патуваат
 И славата на нивните злодела која се влечи по нив
 Погледни..рапаво заглаголи Гавранот
 На Земјата сенката им ја кинат
 А на небото..повторно се Ѓаволи на Правдата

Слушавме..слушавме
 Извици чудни додека чемерот го повраќаа
 А потоа од усните црна вода им шурна
 Опаките очи мракот им ги џвакаше
 Мракот ги џвакаше,мракот го џвакаа
 Никој не кажа
 Господе Севишен

Ете...воздивна Гавранот
 Сега конечно го виде патоказот од Пеколот во Пеколот
 Виде купишта суви очи
 И безнадежниот очај како се прпелка
 Виде
 А ти раскажиго сето ова како Волшебна Приказна
 За сите измеќари на животот кои заминаа денес
 Утре..весело заграка
 Повторно на грбниците од овие ридишта
 Сончевата дарежливост ќе не милува
 Во новата приказна
 За душите кои свонат на танките жици од тагата.
 И измиени очи од молитви
 Сакаќи така да не бидат живи призраци.

Заминав од границата на сите сеќавања

Заминав од границата на сите сеќавања
За да бидам миг нероден
Во времето несоздадено
Каде што се врти постојано сребреното вретено на настаните
И ете видов
Како свездите танцуваат со месечината
Како младото ветре пишува по небото со златно перо од Паун
Гледав, како Бајките се претвораат во стварност
Пресликуваќи го небото во сите делови на Срцето

Дамарите затреперија од радост
Исто како што треперат дивите цветови на младоста
Нека трае, рече Бескрајот
Сега патувај, длабоко во себе, каде што Љубовта спие

Зошто дилемата уште е преводник

Зошто Мајко

Просирната свезда од преданијата

Повторно сега ми ги слика спротивностите на небото

И ме носи пред огледалото на вистината

Затоа ли сега треперам во бранови

Во бел простор меѓу седум столбови

Јас мислам дека не стигнав далеку ,Но мојот одраз

глаголи дека сум бил пишан во заборавени преданија

Зошто Мајко

врз моите идни дни легнуваат магли густы

а водите,подземни и надземни ми ги миат сеќавањата

и зошто веќе не го слушам ехото во себе.

Затоа ли сомневањата не се кријат по суводолици

И зоната на Очајот веќе не е во тајност

А притаениот копнеж чекори малку папсано

Нели ова беше минатото,бездруго иднината е розова.

Зошто Мајко

Не болувам веќе по неа

Зошто дилемата уште е преводник на многу нејаснотии

Зошто...зошто...зошто

Ќе ми недостасувате

Кога патував на врвицата каде што свездите одеа
 И на тие врвици крстосуваа судбините човечки
 Узнав
 Небесата ми ти биле солени од јадот човеков
 А јас бигорот саде го пластев во градите
 Ејгиди..глаголи со потсмев подивениот Безбожник спроти мене
 Соништата ти се веќе слаба прекривка
 И напати се губиш во неспокојните очи на Блудницата
 И напати се туфкаш што земјата уште не те поканила
 Сега се прости и од суровоста,зарем не
 Цркни проклетнику,прословив
 Мелиш напразно,зошто сонот ти е кус,
 И саде пци те љубат катадневно
 А животот ти е едно бесконечие
 Ти остани тука на врвицава калива
 Јас ќе одам повторно во височините да се топам
 Тегобите од градите каде се наталожил и јадот и мракот
 Ете таму во небесата ќе го оставам
 И со рапав здив ќе ја запеам мојата омилена песна
 Не се покорив на сите виори додека ме вееја
 Не се исплашив ни кога црковното своно ме пееше
 Ни пак кога дождот се урна одеднадеш
 И
 Конечно ќе го оставам измореното проклетсво во матен порој
 И ќе замолчам

Ќе ми недостасувате

Но веќе нема смислам ова чекорење.

Можеби така треба да биде

Аште ли Воскресението да го одложувам
 Веќе на плеќиве ми тежат и земјава и небесата
 Обрачот на покајание коскиве ми ги пука
 Нишките на секојдневието се замрсува
 А,Целувката на Јуда во душата ме пече
 Од жолтата пламеница срцето прегоре

А Јас само глаголам покрај каменов

Аште ли Воскресението да го одложувам
 И ете
 Русалка од глобочините се огласи
 И заглаголи

Последното распетие аште е тајна за тебе
 Ќе молчам,а молчи и ти
 Не ломоти пред сите
 Страдаат многумина од ноќно слепило
 Слепци се
 Молчи и намалисе
 Сказанијата по кој копнееше само што не потекле
 Молчи и намалисе
 Едни ќе те наречат Крадец,други Волшебник
 Трети Богочетец

Можеби така треба да биде
 И којзнае како наеднаш легнав на мек облак
 Покриен од топлината на ноќта која легна врз мене.

Не би ја менувал ноќта за денот

Ако болката беше мојата Љубов
Тогаш знајте дека сакав безгранично
Ако солзите мои беа зборовите со кои кажувам за љубовта
Тогаш видете брановите на морето колку се лути
Слушнетеги реките како плачат
И потоците болно шепотат

Но сега тишината најмногу ме боли
Ноќта ме пара
И само мртвите сеќавања ја полнат празнината

А на другата страна од бездната
Е некој нов ден
Каде нема искинати облаци
Ни пак осамени луѓе кои седат сами на клупа во парк

Но сепак
Не би ја менувал ноќта за денот
Се навикнав на сета оваа болка

Оставиго Времето

Ја слушав Стерната како шепотеше
Дека.....
Солзите си ги криела некаде во нејзина Близина
А Јас качен на спилата која и Марко ја сакал
Со болен крик ревам
Не ги сакам Пријателите
Кои со горчини ме хранат
Не ги сакам Пријателите
Кои сакаат да ме гледаат како страдам
Остави ги солзите некаде
Каде и месечината неможе да ги најде
Полесно ќе ми биде да ги заборавам Пријателите
Остави
нека мртвото време пепелот на заборабот го прекрие

Венеат Цветовите на Љубовта

ги гледам како венеат цветовите на Љубовта
во рацете на евтините Курви
кои ме соголуваа бараќи некој дел од Душата
а јас гребам по рабовите на утрото со очите
грабаќи го секој безнадежен зрак
кога самотијата ќе прегрне некаде околу пладне
не плачам
го проколнувам секој радосен миг од сеќавањата
чудно ги воскреснуваат тие црвени цветови
кои навечер овенуваат во погрешни раце.

Ако не си Грев

Ако не си грев тогаш зошто си толку голема болка
 Во срцево мое
 Или
 Студенилото што ми го налепи е големо
 Та стисокот е пресилен
 Бескрвно погледнувам напред
 Сите го нарекуваат Иднина
 Само Црниот Ангел е некаде таму
 Кој во рацете утехата моја ја чува

Престанавме по небото да одиме заедно со Љубовта
 Како казна станавме смртници кои од животот се плашат
 Крвариме,и секој ден умираме за грам спокој
 Добра ноќ не си кажуваме
 Прашуваќи се...што направивме

Зборуваш дека и каменот пукнал од твојата болка..
 Зборуваш,но и тебе само тишината и самотијата те слуша

Подобро е само да молчам
 И бесцелно да ги расфрлам мислите насекаде во просторот
 Тоа не е никаков грев
 Ни пак ќе повредам нечие постоење со тоа
 Сепак дланките ќе ги склопам по целата должина
 Меѓу нив,тишината нема нека се провлече

Сепак да знаете само
 Ова е премногу гладна година
 Ги голтна сите изминати ноќи и денови
 Којзнае можеби е подобро така

Распарчени соништа

Ги слушам без ималку тага во себе распарчените соништи
И пробувам да ја изминам границата каде тие се распарчија
Градот е далеку сега, зад мене, зад нас, зад сите
Стојам, без насмевка, барајќи ги очите во темнинава
Не се покорив на крвта
Не се покорив и на болката
Не се покорив ни на мемлосаната осамаа
Со молкот етеме стојам пред црното расо
Само му ја покажав дланката која беше боса и празна
Прослови
Не се скрби, умирачката ти е одложена
Земјава е пеплосана, на места скаменета
Не сонувај повеќе
Сега е времето кога насекаде завиваат сверовите и ветровите
Ној е
Повеќе трепери стравот, отколку јас
Гласовите проповедаат кон небесата, за небесата
Додека
Ги слушам без ималку тага во себе распарчените соништа

Сеедно е нели.

Твојата долга споулавеност ти роди опаку искушенија
 Затоа ли сега само на призрачна месечина се крстиш
 И покрај твоите катници ти се цеди сето Божјо малоумение
 Ех,ти го снема копнежот,та виеш небаре осамено животно си
 Сеедно ми е,не се бранам веќе ни со солзи
 Сега не шепоти,реви,реви и повторувај
 Западното сонце ти ја згрчи твојата сенка
 Подзамижуваш,навечер,со перницата глобочините ги затињаш
 Нејсе,голата тага пак ќе те премажи
 Сеедно ти е,дали Јудејка,Дали Латинка,дали Ромејка ќе бидеш
 Нејсе,Светителка си која глода машка коска.

Послушајме,и за ова прослови на некоја изгужвана постела
 Кога сите ќе го видат и прогласат твоето безумие
 Ти со три венци лук замотајсе
 Со колковите како конкубина на полноќ искршисе
 И словата на очајание кажи им ги
 Знаам ќе ти поверуваат

Јас
 Јас пред небесните двери ќе ревам
 Стојам пред вас без род свој
 Потоа ќе отидам
 Во Арената на Бесконечното време
 Раскажуваќи за проклетијата на младоста
 Ќе кревам црно знаме
 Некои ќе викаат,немој
 Тоа е твоето Срце

Сеедно е нели.

Така Нека Биде

Се воспостави хармонијата помеѓу стремежот и сонот
И така ги натера сите тајни да се оплодуваат меѓу себе со магиска светлина
Не е ова некој празен религиски запис
Но победата од сето ова се изедначува со бескрајното небо.

Приливот и одливот на времето малку помогна
Сега моќта е над сите можности
Сирнете и вие ако сакате во невозможното
Слободен е пристапот за сите кои го заборавиле минатото.

Навлегуваме во иднината, ве канам со виорот на трансот
За секој случај земетеси по една паричка
Којзнае, можеби скеларот ќе ја побара
Да знаете, среде горештини, ќе ткаеме со ветриштата стории чудни.

Се збратимивме со Двокрилните Серафими
формулата нивна на кожата ни ја втисната, тешко дека ќе ја дешифрирате
со окоото на душата гледавме, воскресите низ времето патуваа, небеа
прозирни сенки
аште, аште само ќе претпоставувате, или предвидувате или ќе раскажувате
празни претпоставки.

Мислете вие дека матното вино ме занело, или црниот облак ме збрлавил
Бевме, еден Човек, еден Ангел, еден Чудак, и еден Пророк
Прво го слававме пеколот, потоа го допревме Рајот, скитавме по Светот
Не огреа и Црно сонце, и бевме во Вечниот мрак, но се извишивме над се.

Ако навистина поверувате дека влеговме во вителот на времето, тогаш ја
видовте голата вистина
Нема епилог од сето ова
Но некаде оставивме таен магиски запис
Врзувајќи го јазолот на животот и смрта на едно место... Така нека Биде.

Ти и онака никогаш не плачеш

Живеј и хранија твојата суета со туѓи болки
Но негледаш како денес врне дождов со ситни капки
Годините минуваат
А ти сеуште луташ длабоко во себеси
Заборавајќи ги чекорите кога чекореше по малите вирови на булеварот

Живеј и хранија твојата суета со туѓ жар
Твојот никогаш не пламтеше во срцето
Во пеколот нема оган зарем не знаеше
Секој си го носи сопствениот пламен таму
А ти
Токму ти
Го спушти оганот од пеколот на земјата
Терајќи ги другите да горат во твојот пекол

Живеј и хранија твојата суета со туѓиот грев
Ти твојот и никогаш не го виде
Мене ме нема
Но сепак како авет ќе дојдам
Ноите солзи ќе ги оставам на прагот
Ти и онака немаш солзи
Ти и онака никогаш не плачеш

Часовите беа секунди

Растреперената душа читаше во себе тивки молитви
 А Светците наоколу не и се насмевнуваа
 Малку и личеше на Ангел кој неможе да лета
 Моли се за сите грешници
 А најмногу за себе најголемиот грешник меѓу нив
 Рекоа конечно
 Додека се ослободуваше од сите тегоби душата.

Чекореше бавно
 Несакаше да остави ни порака ни трага
 Кожата му беше малку зелена, на места лилава
 Часовите сега беа секунди
 Кога застана пред целатот
 Жената која му го цвакаше нероденото време

Знаеш дека сме и двајцата покојници
 Твоето тело лежи некаде на Егејот
 Моето ,кога пред Бога застанав со круна
 Тајните жлезди ти лачат страв
 Се плашиш од студенилото на преминот
 Часовите беа секунди,минуваа
 Ајде исполниот Аманетот
 На мојата покојност стани Светица

Часовите беа секунди
 Гавазите исфрлени од некоја празнина
 Обземени од некое лудило,ја отворија празнината
 Со свеќи во рацете
 Од мракот се раѓаше мрак
 А таа,утре
 Во некој верски занес
 Повторно ќе биде светица,со лик во опачината
 Кој нема лик.

Апсурд

Ако посакуваш толку
Очите да ги затвориш барем за миг
И небото да се симне тогаш покрај твоите нозе
Ако навистина
Од земјата бараш
Да те прегрне
Тогаш зошто на другите им зборуваш
Дека пелинот никогаш не го нудеше како нектар
Барем замини
Некаде во пустината
Каде шакали песна ќе ти пеат
Замене не прашувај, така е подобро
Сенката на мојата душа сега е далеку
Јас дознав што значи среќа небесна
Јас знам што е болка човечка
И моите дамари веќе не веруваат на твојата насмевка
Ни пак моите уши не ја слушаат твојата фалш рапсодија
Не замене
Не затебе
Замини навистина небото да остане таму каде што е
Така апсурдниот свет ќе умре

Време е да се вратам кај Свездите

Станавме мал миг, помеѓу два големи мигови
 И се залепивме во талогот на сопствената беда
 И се опкруживме со сопствениот лажен сјај
 Влеговме во замрсени јазли од нејасни прашања
 Наидовме на матни одговори
 И во таа матност
 Со сета нејсаност, започнавме да го врзуваме молчењето
 Повеќе една безлична линија на тишината
 И таа безличност беше молк
 Или подобро кажано, некој премин од ништо во ништо
 И тогаш
 Кога помислив, и Јас, и неколкумина околу
 Дека ќе го дочекаме последното Човечко будење во животот
 Многумина
 Беше маса безлична
 На молкот одговорија со молк, повеќе го Јадрото на тишината
 непрегледно
 Пропадна повторно рече некој во близина
 Зошто сите овие се само среќни покојници
 Кои во сопствени виори на кошмарот, ги плодат сопствените споулавени
 намери
 Кутрите, покојни се уште сега, а земјата е далеку од нив
 Напати ќе изрипаат исплашено од некој нивни далечен сон
 Патем, знаете ли воопшто за што ви зборувам
 Молкни, викаше наоколу молкот
 Не ја буди тишината
 Зошто тука гние надежда за иднината
 Ете тоа е вистинската состојба, на големата дневна измама
 Под мене празнина, над мене, небо во кој е коренот на сите сваќања
 Нејсе, време е да го напуштам овој проколнат човечки облик
 И да се вратам кај свездите, и да бидам таков каков што сум бил
 отсекогаш.

Дочека

'Ртеше во височините новата тишина
Од оганот на неговата крв
Под него
Со нечујни чекори се губеа соништата.
Тоа беше во заодот на последното лето
Кога Умираше и Воскреснуваше во Јадрото на сувите молитви.

Дочека

И помина вознесено под Исусовата сенка
Оставаќи ја и човечката кожа
И маската
И својата загадачност
Земаќи го само спокојот.

Ненужните објаснувања ете беа непотребни
Пред полноќ беше измиен од дожд
Малку затрепери пред последниот здив
Но ја знаеше причината
Пред него беше Летот кон Вечност.

Не го плашеа сега стегите на живите
И немаше веќе своја сенка
Малку беше молчелив
Бидејќи беше надвор од сите познати сваќања.

Зошто плачете

Зошто плачете,
ќе можал ли вашите солзи
да ги измијат сите неправди кои ми ги сторивте
ќе можат ли вашите солзи
да ги измијат сите валкани стапки каде што газевте...
кажете не молчете..
и зошто навистина плачете..
кој е овде меѓу нас покојник за толку солзи што гледам.
.Вие,Јас ..или моите соништа..
кој е покојник..
ајде кажетеми..
сега кога се мртви моите соништа,
кого вистински да го прегрнам..
вас ли..
вие сте празни..
зарем да прегрнувам смрдливи празнини..
кажетеми сега што сакате од мене..
срцето ми го скаменивте..
ајде..
ајде земете од камењава што се наоколу,
исто е тоа..душата..
.мојата душа ја сакате нели..
зарем ќе имате корист од една паталава и лита крпа
,која можете сега даја влечкате каде сакате...

Моја е само Сегашноста.

Гавранот пред да замине
 Амајлија ми остави
 Пердув од неговото десно крило
 Да ме чува од семожни вистини
 На покривот застана без да се заврти
 И
 Пукна небаре меур о д сапуница беше.

Потоа молк.

Остана само
 Да гледам во прашањето без одговор
 Во чија дланка сега спие
 Во Божја
 Или Демонска .

На смрагдни Брези ли сега седи
 Или покрај смрдлива бездна судба колни
 Гледа ли сребрена Пирамида
 Или крај пепелиште од гламни поминува.

Но скоро невина утеха му праќам
 Среќник си што од невидлив кафез си пуштен
 А јас останав тука сеуште со погледот диво да молскам веќе
 Пеколно да ревам и покрај живи покојници да седам.

Да ,
 Еве морам ,
 Со неколку чудни временски скокови во кафезот да се вратам
 Господарите на туѓи животи да ги гледам
 Кои немаат сила да се прекрстат,но имаат сила во душата да ти бркнат.

Ако реков
 Иднината брза кон пердувот
 Ми остана во рацете само сегашноста.

Ново Чекање

Зачнува тишинава некое ново чекање
Тераќиме повторно да ја прегрнам силно болката
Сказалките на Часовникот,гледам повторно стојат немо
Додека сенките наоколу,како разулавени вешетерки се смеат на глас.

Не се борам повеќе со брановите на судбината
Бидејќи сите досегашни раѓања,беа само увертура за ноќните умирања
Колку што се сеќавам,понекогаш само се заблагодарувам на небото
Правејќи го така кругот на скитање во уште една мала вечност.

Неверувате во сите овие нејаснотии
Но знам како тишината злокобно шкрта по пожолтените и суви коски
А мртвата Љубов,катадневно пишува по испуканите усни
Ете таква е секоја ноќ која не го носи мирисот на свежо искосено сено.

Би направил мала пауза,но негледам никаква смисла од тоа
Потрошеното време се рони брзо
Би дишел побрзо,но бесцелно е,соништата не се раѓаат веќе
Би спиел,па макар и неспокојно,но тишината шепоти..чекај

Поразен Сум

Зборовите почнаа да бегаат од мене далеку, далеку
 Додека Јас со сув шепот и кажував на земјата
 Поразен сум
 И немам сила веќе да отидам во преградките на Светлината
 Ја напуштам играта, бидејќи не се простува Предавството

Малку ќе бидам зол, само малку
 Нема да бидам претерано суров
 Не, не, ова закана
 Ми треперат усните, ми треперат рацете од ова
 Во утробата ми прскаат мали вулкани
 Ова е тој проклет час на безизлез

Музи
 Не се подбивајте повеќе со мене
 Ви бев понизен, понекогаш и беден слуга
 Се топам
 Наскоро може и да ме нема
 Оставете на мира покрај моето срце нека мине танкиот ветар
 И птиците на моето небо се умориа од летање
 Не успеав
 Поразен сум
 Со мојот последен проштаден здив
 Закопајтеме на Месечината

Наскоро сите закони и сваќања ќе ја изгубат смислата
 А потоа вселенските длабочини ќе се отворат
 Неполнетеги засега со празни илузии
 Поразен сум
 Очекувам само Божја прошка за каењето.

Розево Небо.

Ова е само сцена од невидливиот механизам на Животот
Каде Пеколот ја проширува својата пламена Империја
А, тишината, крчка и се намалува со чудна подмолност
Не претпоставувате, пред вас лежи ноќта каде пепелта ќе ве препокрие

Скаменет лик, со скаменето срце, заповеда позади завесата на очајот
Додека неговиот здив повлекува во себеси парчиња мрак
Наречетого сето ова некој Рулет на Судбината, но личи на приказна
Настаните ќе течат крај вас, додека мислата ќе ви биде сопствена одмазда.

Вие и навистина живеете во Минатото, некаде пред сто столетија
Постојано гледаќи во далечините, бараќи ја линијата каде се дели
почетокот со крајот
И барате помош од Светците, на сидовите од малата црква
Па како парталави Безделници се крстите, радуваќи се на туѓата смрт.

Не е мое да судам, но зборовите мои напати делуваат како капки од
дождот
Капат на ламарината, одзвонуваат, потоа исчезнуваат
Но слушам како Големната Ноќ, повеќе зборува за вас, отколку за мене
Вашето Сонце, што го обожавате, всушност е крваво и личи на Пајак.

Нечекам повеќе прошка од вас, зошто вашата прошка ќе ме измачува
Знает ми е да бидам без сеќавање, и туѓиот грев да го почувствувам
Потоа, во туѓиот грев да Воскреснам, повторуваќи, ме Убивте за да живеам
Како епилог на се ова, останувам без Љубов и Почит, со моето Розево Небо
над главата.

Сите ѕвезди од моето небо

Сите ѕвезди од моето небо
 На кого сега да му ги подарам
 Кога бескрајот ме исцрпува додека одам
 И за кого сега пеат тие нежни симфонии
 Во срцето
 Кога пред вратата на моите сништа не се слушаат стапалки
 И би молчел за сето ова
 Би молчел и за ноќите што ги бојам со плава светлина
 Би молчел навистина
 Но тешко е да се заборава,но потешко е кога се сеќавам
 Би молчел
 Но тежината од небото е најтешка
 Навистина
 Сите ѕвезди од моето небо
 На кого сега да му ги подарам

Пустината во мојата душа
 Ни ветриштата луди не ја сакаат
 Солзите жешки
 Ни земјата жедна не ги прима
 Би ве лажел сега дека не е ништо
 Знам нема да ми верувате
 Но дојдете
 Дојдете со мене во мојата иднина
 Да молчиме
 Ако се плашите
 Оставете со моите насолзени очи
 Доволно е што Вечноста ми шепна
 Песните те напуштаат
 Пријателите те забораваат
 Но јас не
 Оставете со моите насолзени очи

Точно во 9 Часот.

Трепетливите бои на Животот и на Смрта
 Беа се прекриле со огромната сенка на Среќата
 Очекуваќи го внатрешното престојување на Човештвото

Во исто време
 Некој семоќен Бог,сличен на тој што го создал Човештвото
 Создаде далечен глас од длабочините на неговата бездна.

Ова го кажаа и други пред Пет Столетија
 Сега се само темни Дамки на Белото Небесно платно
 Кои глаголат во празнината зборови без никакво значење

Само глаголам,запалете свеќа и распарајте го мракот на половина
 Јас доаѓам од Гроб да знаете,затоа не се плашам
 Празнините помеѓу вашите зборови гледајте ги.

Можат да ви родат Барутна револуција
 Или Шарени Пеперутки на вашето Лице
 Во крајна мерка ќе ви лазат гасеници во мозочните виуги,и ќе брестат
 мисли

Послушајте,ослободете му место на утринскиот сончев лач
 И не бидете нем сведок кој само ја отцртува на земјата својата сенка
 Треперете,од одразот на изгаснатиот оган во вашеето срце.

Пуштете нека испари темнината на измината ноќ
 И не бидете Жив Покојник кој ги изговара Светите Имиња како Бладање
 Точно во 9 Часот треперете со Боите на Живото и Смрта.

Чекорам во Непознати времиња

Се тргав од сонот прекриен со буѓа кој ме кинеше со апежи
Коските ми шкртаа од тоа до суровост
Но сепак станав и тргнав кон светлината на планината
Малку и незнаев што се случува бидејќи мракот ме удираше
Којзнае ,можеби повторно пробуваше да ме отурни од коренот на
Животот
Напати на спилите се удирав и крвта на земјата и ја нудев
И наеднаш...легна тишината
Јас мислев тоа е долгоочекуваното проклетство
И Сојката,и Ќосот,и Гавранот тогај замолчиа
Како млака утеха ги подадов рацете кон сеќавањата
Во празнината низ која патувам
Не разбравте
А уште чекорам во непознати времиња
Каде сонот е со буѓа прекриен.

Еден ден

Со мирни очи ја гледам земјата
Тивко и шепотам додека таа пие влага од моите стапалки
Добро..повторно и шепотам..добро е што сега ти знаеш дека не сум
Проклетник
Добро е што знаеш дека не сум виновен

Добро..е повторно шепотам
Сега и небово не е така сиво и тешко
А од другата страна на кожата злото етего саде пишти
Седнал на трonoжец та чека пустињакот

Спиете ли,ги прашувам сенките кои скитаат
Или и понатаму како говеда чекате смрта да ве заколи
Ајде,ајде бегајте.и по двеста години на внуците страот од смрта ќе им го
дадете
Или и понатаму само туѓа крв ќе се наголемувате

Ех..сега коските ми бес тежина
И со мирни очи ја гледам земјата
А сенките..некаги неѓа се прогонуваат меѓу себе
Та само дамки ќе станат еден ден.

И повторно молчи

Бешумно се провлекувам низ вчерашната болка
Додека ја чекам денешната да се роди
Со првиот мрак
Некаде на крајот од сите познати и непознати светови
Љубовта со млака утеха се огласува

Молчи
Исто како мене

Ако си горчлива повторно како солзиве
Не доаѓај
Нема место повеќе во срцево
Подобро пеколот да остане
Отколку лагата дека си вистинска

Молчи
Исто како мене

И зборував за тебе
И пеев за тебе
И ноќите со светлина ги полнев за тебе
Кога имав срце

Молчи
Исто како мене

Мојсиево Море

Зад сидовите од сите човекови сваќања реवेशе ноќта
 Додека ја сопнуваа молскавици кои ја правеа да биде тешка
 Како утеха ,џвакаше безначајни мигови кои небаа достоини да с еродат
 Можеби ова е за вас само паганска приказна,но недостижниот очај беше
 насекаде.

Небидете неблагодарни,за вас Старата планина дише со дробовите на
 мртвите претходници
 Уште од времето на Библиските Џинови кои ја милувале
 А вие,додека испарува зелената магла од нејзините грбини,бидетеи
 друшки
 Столбот од жолта светлост за тоа низ криви дрва ќе ве благослови.

Негрижетесе,Божјата закрила низ распетие ќе ви се насмее
 И срцевината на вашите коски со среберени кристали ќе ги исполни
 И за вашата кучешка сенка,во друга приказна,на други ќе им се раскажува
 Мислите дека сето ова се легенди за некој живот,за некоја младост.

Но доколку слушните дека задгробникот е во опасност,помогнете му
 Само тој знае што е свиркаво и болно дишење,или вечен спокој
 Или со други зборови,само тој ја знае среќната заедница на новиот живот
 Разберете,и утре ќе има нови религии,но задгробникот ќе биде тој.

Можеби ,сити ваши иднини што ви ги кажаа,се само фикција
 Ноќта,и сива,и гладна,и ладна,и зла,и Благородна ги голтна
 Олабавете,не дишете тешко,прикријте ја возбудата
 Во утробата на сите светлини,е вашето Мојсиево Море,отворетого

Обред на Прадедовците

Тишината има папсан, премален глас
 Стравот е веќе на умирање
 А Јас би останал и понатаму ништожен,и беден
 Ако пишувам за тебе,наместо утеша
 Безимена Жено
 Сега со пркост,наместо очај
 Ќе ја погребам последната солза
 На сува жед планина
 Нека таа некој ден,кога ќе се открие големата измама
 Кога ќе падне твојата маска на мудроста,а под неа само празнина
 Те праша само
 Се сеќаваш ли кога последен пат вистински сонуваше

Не припаѓам веќе на овој свет
 Немам иднина
 Се ослободив од неизвесноста
 Чекор,и пак чекор,и пак чекор,се до целта
 Меѓу кадрави облаци кои меѓусебно со пламен се милуваат
 Или тоа е само игра на Ангелите

Би сакал ова да е само празно претчувство
 Но потоците на мракот течат кон тебе
 Високот од црната свеќа веќе се истопи
 Ја запали за мене на камен,каде што су седел како дете
 Утречер,последното пламенче ќе стори..паф..и играта заврши
 А тебе,тишината рапаво ќе ти се кикоти
 Ќе ти шепоти весело,само кукла си,дојдена да си играат другите..

Нагнат само со своите мисли,танцувам
 Ветерот го прегрнувам
 Можеби е само молитва за прошка од времето
 Или обред на моите прадедовци
 Денот се приближува,ти остана само мракот
 Со ова ја погребав и солзата,и тебе засекогаш.

Пепрутко Моја

Пеперутко моја, зошто повторно леташ кон неа
Зарем незнаеш дека смрта те чека таму.

Го немаш тоа право
Повторно да го отвораш пеколот
Еве, и Јас понекогаш помислувам да Сакам
Но тогаш моите соништа треба да ги напуштам.

Згрешив, само еднаш
Што поверувам во тивките шепоти на ветрето
Кога те носеше на своите криља
Рече некако низ песната твоја
Пеперутко Моја
Да ги отворам вратите на моето срце
Знаеш и ти
Дека само рекот ни остана како подарок.

Пепрутко Моја, зошто повторно леташ кон неа
Зарем незнаеш дека Смрта те чека таму.

Последен љубовен ритуал

простими Месечино што те изневерив
 вечерва за тебе го правам последниот љубовен ритуал
 смртниот грев ете овде на каменот го оставам
 на земјата клекнувам
 прошка од прашината барам
 дланките во оганот ги ставам
 нека горат и прегорат,никогаш повеќе да не милуваат
 љубовта
 ах тој мој грев најголем
 Да не ја доживеев грешна љубов,
 никогаш немаше да дознаам што е љубов
 Но,да не ја доживеев грешната љубов
 немаше да страдам по ништо,
 немаше да имам спомени кои толку ме повредуваат
 простими уште еднаш месечино што те изневерив
 ми остана само погледот во небото да го кренам
 можеби е подобро да се живее без да се знае нешто за љубовта
 подготвен сум да ми ја пресечеш смеата,да ми ја прекратиш
 патеката
 да ми ја смириш судбината

 ти сега ме презираш од височините
 јас се презирам тука во длабочините на мојата душа
 изгубен сум сега во свет од лаги,предавства и илузии
 простими месечино што те изневерив
 спомените ги фрлам во водата
 како што ги фрлив годините залудно
 простими,но свеќата веќе се гаси,остана само одразот во моите
 солзи.

Твоето Царство отсекогаш било на Небото

Твоето Царство отсекогаш било на Небото
А Мојот Пекол тука на Земјата
И сега етеме се прашувам
Кади ли започна вистинскиот почеток некаде пред портите на Љубовта
А каде ли заврши крајот во Бездните Смрдливи
Одговорот го немам но Прашувам сепак Судбино
Ме притискаат сидовиве, исто како болката во Градите
Зарем повторно да го проколнувам тлото каде што газеше
И да бегам од Ангелот кој ме следи како Авет
И сега повторно се прашувам
Толку ли викав силно ,што оглуве
Што и шепотот намојата душа се губи некаде во Бескрајот

Ураганот на Судбината

Ураганот на Судбината го поведе невиното синило од далечините
 Распливнуваќи ги своите пишани закони
 Сликаќи ја така сета митска атмосфера околу Битијата.

Интересно

Сите Митски елементи приказните ги претвораа во историја
 Историјата во Фантастични приказни.

И

Започна

Да се бриши границата од сето тоа, помеѓу Сонот и јавето
 Тераќи го така Битието да си ја каже вистината на сопствената
 егзистенција

Се се софпаѓа, нели

Вака било и во мината ера, кога прво било Бесмисла,
 Потоа повторно станувале блиски со земјата.....

И

Под дождливите стреи шепотеле

Од Судбината можеш да избегаш само во гроб
 Простете, Јас само симболички ја насликав стварноста.

Ако неверувате

Значи дека над вас лежи нејасна вина

И по малку се чувствувате дека се намалувате, исто како денот во заодот.

А време е

А време е

Да заминам што подалеку

Од оваа безлична маса

Како поздрав ќе и оставам една скриена насмевка

А време е

Да заминам и да ги заборавам

Сеќавањата

На сенката која на спилите седи ќе и ги оставам

А време е

Мојата осамена душа да ја премачкам со мелемот на облаците.

Мислеше дека засекогаш ќе ме венчаш со тагата..и дека постојано ќе го пишувам моето име во маглата со ладните прсти..колку ли луцидни желби си имала..евеме,го изминав ништавилото..позади мене останаа крвавите траги во времето..Јас ја избрав Апсолутната Слобода..а Ти,и понатаму купуваја Љубовта.....

Во кошула на Младоженец

Остана недозреаната младост да чмае во мене
 Со години,
 Повеќе темна дамка на Белината од денот,
 Мислев
 Дека подземниот заборав ќе ја прекрие,
 Или првиот ден на Пролета ќе ја натера да воскресне.

А таа, меретната
 Свест да ја наречам
 Знаеше
 Кога си играл со оган
 Да ми ги бриши солзите на пониженоста
 Или
 Кога се спогодувал со камењата
 Ми ги ширеше рацете за Опрост.

Ама ете
 Започна се да одминува
 Свездите заличуваа на Сребрени пајаци кога ги гледав
 Врзани во Бескрајот со Сребрени нишки
 Но
 Очите не ми солзеа
 Ни пак сум гладен
 Ни пак ми се спие
 Се откопувам себеси да знаете од песок, или ова е иловица
 Во калиштата го барам срцето
 И со стврднат јазик од осамата шепотам

Знам
 Судбината мене не ми предвидела засолниште во судниот час
 Ме оскрби, ама ете и таа се запусти
 Мртвото огниште го разјадува лишајот на отуѓување
 Ги наслушнувам тишините на далечините доаѓаат
 И за прв пат
 Ќе ја пијам лакомо свездената светлина
 Во кошула на Младоженец
 Помлад од својата некогашна Младост

Го продадов мојот свет

Знам дека постоиш во некој свет
Каде не стигнуваат писмата за мртвата Љубов
Некои рекоа тоа биле парчиња од моето срце.

Со горчлива насмевка пробувам да се одвикнам од тебе
И никогаш повеќе на земјата да не пишувам тажни стихови
Незнаеш, Ангелот како греби со криљата по небото, кога плачам.

Ма не верувам Јас во Љубовта веќе
Но ете, понекогаш треперам на полноќ
Тогаш, сум премногу детињаст, и сите илузии во ставрност ги гледам.

Еве сега, ќе седам на прагот, чекајќи ја месечината
Останаа некоку капки мастило во мастилницата, и перо сеуште нефрлено
Ќе напишам писмо до Дедо Мраз, иако е лето, ветерот ќе го однесе со
лисјата есенски.

Не ја убивам досадата со оваа песна
Ни пак рутината ме тера
Го продадов мојот свет, затоа можеби скитам од небо до небо.

За едно Добравечер

Во самото предвечерје
 Додека семожните соништа се будеа
 Етего повторно Печатот на Времето се втиснуваше
 Чекаќи го замислениот поглед
 И редовното Добравечер
 Да одекне во меѓупросторот на Двете Срца.

Не, нема да има Бури од сето тоа
 Ни пак Громови ќе маваат
 Мирисот на дождот Ветрот ќе го одвее
 Ќе биде само она Добровечер
 И се мразам себеси што Молчам

Молчам за да не те изгубам
 Беше само шепот посакуван
 А ти, Молчиш зошто изгуби, остануваќи со болката
 Остана само редовното Добравечер.

Спасиго својот свет
 И никој за тоа нема да знае
 Дека е така, ќе дознаам кога,
 Можеби некој заскитан Гавран само за тоа ќе пее
 Но Јас, постојано, тука,
 Мислев дека Љубовта е закована на каменот
 А таа само се криела во темните долапи на Душата.

И повторно молчам
 А толку сакам да заплачам
 Толку многу, се додека не се удави молкот
 И не се засрамам од темнината
 И не се појавам во Светлината
 Ете толку сакам да плачам

Да
 Ќе кажам Добравечер
 Можеби
 И снегот кога ќе паѓа

И ќе ја пишувам обичната Приказна
Сосем најобична приказна
За едно Добравечер

Земјата Памети

Секогаш кога сакав да кажам
Ти простувам
Некаде од окото ќе потечеше по една солена солза
Паѓаше на земјата со тресок
И пишуваше тажна песна во правливоста
Но ете
Изминаа години
Изворот на созли пресуши
Ветерот ја одвеа и правта од земјата
А мене грлово ми е стегнато
Исто како да сум онемел
Којзнае
Можеби ќе заминам
Онемен
Ќе кажам низ немошта
Земјата памти
Незаборава
Еден ден
Доприја и на усните залепија
Еден ден
Земјата правлива.

Имаше една историја

Имаше една историја на грев и пекол
 Каде и на птиците им беше туѓо злото што се влечеше
 Имаше
 Имаше и божемно Светци кои се покоруваа пред полноќ
 На бигорни камења

Имаше и бавни чекори во далечините
 Каде животот на зајдисонце умираше,помодруваше и се грчеше
 Неверуваќи дека дивите брчки се само наранчани злодела
 Којзнае ,можеби само спиеа во утрините.

Гледаш ли..ќе кажела девојката на полноќ
 За тебе само орлите ќе раскажуваат
 гледаш ли..сенките со неспокојството не буричкаат и обајцата
 и гревот и пеколот да го провираме низ вените

молчеле,со молкот биле призраци
 испокината дилема се спровирала меѓу нив
 кој е тука грешник,које тука светец,а кој се стрви на труло месо
 и кој сонува мртов сон кој се коти во ниедно време.

Толку
 Негледав веќе во историјата
 Судбината ли
 Па таа ти е само орудие во рацете на Човекот

Кога

Кога би ми останало и само една капка мастило
Во прстите згрчени
Јас повторно би пишувал
Не за тагата
Туку за тебе и твојата непостојаност
Би напишал и нешто ради реда
Не за Љубовта
Туку за Човековата заблуда дека живее свој живот
Ете тоа би го напишал
Да ,да,со мојата последна капка мастило во прстите

Молчи Судбино

Ако молчи судбината, зарем морам и Јас да молчам
Но сепак, на олтарот од ноќта палам свеќа
И со прстите длабоко пребарувам по длабочините на зборовите
Каменот остана на дното од мојата душа
Сега се е чудно, и овој празен плоштад
И оваа моја тивка песна која ги дели облаците над мене
Сепак молчи
Молчи Судбино
Јас сепак не молчам
Доволно беше само да веруваше во мене
Но ти молчеше исто како и сега
Никогаш не виде
Секогаш моето богатство го мерев со нејзината насмевка
Молчи
Можеби е така подобро

Нејсе

Еден ден,кога сите надежди и жртви ќе ти бидат попусти
 Зошто и тебе ќе ти го прободат твоето срце
 Тие,кои сега мислиш дека те сакаат искрено
 И кога суровата вистина ќе ти каже,за нив беше само севгар
 Кој сончевата светлина ја влечеше на нивните лица
 А тие со своите усни безгласни ќе те одведат
 До темелите на твојот грев.

Со опак Виор од кој ќе се лизга остра реа
 Небаре с е иконописци на душата
 Да,на твојата душа ќе врежат дамари на неспокојство
 И ќе ти кажат на полноќ
 Никогаш небеше Апостол со Ореол
 Беше само нива која ја ораа многумина орачи.

Јас не зборувам
 Само читам од записите на твојата судбина
 Дека никогаш не си била Светица
 Ни пак ликот некогаш на Икона ќе ти го стават
 Ех чудесна жена беше
 Сонуваше за Бескрајниот лет
 Ќе завршиш како цицлеста анама
 која танцува со сенките во собата до премаленост.

Знам
 Ти 'рти плачот веќе
 Нејсе
 Ќе те пее на денот Голо Младо Попче
 За спокој на твојата душа.

Ова се моите тајни планови

И во коренот
И во семката
И во душата
Се сите тајни светови на вселената
Каде будниот Човек наслушнува,и
И шепоти кога ќе се сверосам
И реви кога демонот гребе по срцето
И ме пизми кога кучешка јанса ме јади
Всушност,сака да ми каже
Светител си голем,подајми рака
Јас сум твојата иднина
Ти си твојата сегашност
Гламната црна е нашето минато
Не те создадов Јас,за да ме измислиш Ти
Дојди
По врвици да чекориме
До Боженствениот трон да стасаме
Идните столетија раце ќе ни подаваат
Дојди
Тука,долги се ноќите,долги се дните

Бездруго
Ова се моите тајни планови
Кога ќе се отуѓам од вас
Од правливоста
Кога
Ќе се расплинувам меѓу сведите

Песната ме распукува одвнатре

Неодам повеќе во галеријата каде висат празните души
 Меѓу нив во празните рамки кои висат
 Се провлекуваат сите сеќавања на пролета
 Ме одвраќат и напукнатите сидови од сите тие крикови сокриени
 Внатре,да внатре во таа галерија се лелееават само сенки од луѓе
 Со набабрени очи,и дамки на лицето,и брчки на челото
 И здравстени книшки кои ги кријат во внатешниот џеб
 Ги гледам,им пишува на лош латински јазик,за сите да не разберат
 Боледуваат,од осаменост,од очај,од безумност,и малку студ околу вратот.

Ги гледам,да ги гледам,од преку прозорецот
 Со нејасни дилеми заградени,со нејасна дилема и јас за нив
 Кој е осаменикот во ова сивило,Јас или тие со крвави срца
 Но,Етеги ,само понекогаш темната возбуда им носи по некој полн миг.

И повторно,песната ме распукува одвнатре,надвор над мене се
 распливнуваат облаците
 Висината на сите чувства ми се распаѓа меѓу зборовите,а потоа молк
 Во молкот пајациите чудни нишки плетат за мртвото време
 А толку сакам да ревам надвор од овие напукнати сидови
 На оваа земја сум насаден,осеменет,но силум судбината ќе ме пресади
 На туѓа земја,ќе венеам,ќе се сушам.

Утре ,да утре ќе тагувам и за овој град,и оваа земја,
 Ќе тагувам и за галеријата на души,и за сенките.
 И за просторов и за времево
 Утре
 Да утре ќе тагувам за се ,преасаден од ова земја.

(додека раскажувам бавно и рамномерно,цигарата догоре)
 (некогаш кога ќе се сетите на мене,само насмевнетесе)
 (и на било кој јазик само кажете)
 (((сакаше да биде разбран--остана неразбран)))
 (((сакаше да биде јасен-остана во нејаснотијата)))
 (а потоа на латински напишете нешто за љубовта или омразата)

Почетокот го знам, крајот Можеби

Вешто крадам од сопственото сонце
Просторот наоколу мене да го стоплам
За премрзнатите прсти на земјата да пишуваат
Ако животот беше песна
Јас
Одживеав веќе сто животи
Ако животот беше тага
Јас
Преживеав десет животи
Ако животот беше солзи
Јас
Живеев девет животи
Ако животот беше среќа
Јас
Знам дека сеуште ќе скитам во Бесконечноста
Ако животот беше Љубов
Јас
Знам дека сеуште не сум роден
Ќе украдам ноќва уште некој зрак од Месечината
Педа земја остана
Елегијата за раѓањето и смрта да ја втиснам.

Само тоа ти остана..

Само тоа ти остана..

да раснеш под тежината на јадот..

и сите неисплачени солзи..

а пред тебе времето ги затвора сите пукнатини..

нема веќе патувања..

твојата белина Сверот лакомо ја голта,

Јас само ќе ти прочитам нешто што одамна го читав во Црковните книги..

за Светците и Грешниците..

кои Светлината ја мешале по земјениот под..

а потоа,

додека трепкале со очите небаре се кандила запалени на полноќ,

ја боделе иловицата со копја вжарени..

биле бесни,

биле толку бесни

што токму таа иловица во пурпурноста ја гледа прва Светлината..

ете Јас ти кажава,

а ти не ме разбра..

ќе заминам сега исто како тебе без Збогум..

не ме гледај,

морниците нема да ме полазат по тилот..

доста ми е Дивата Болка што пушта жили во мене насекаде..

утре или задутре..

ќе бидам жив пламен кој кој се преобразува од искинати пискоти..

еххх..

твоите вкочанети криља

нема да ти дадат уште долго да летниш со штрковите..

ќе растеш под тежината на јадот..

и сите неисплачени солзи..

Сојузник на новото време

Можев да се заплеткам несвесно во сеќавањата
 Додека го носев на своето вечно одморалиште
 Гавранот, мојот стар пријател..
 Но нешто посилено од мене ми зборуваше...
 Немој
 Тој е само една Рапсодија на Пеколот..
 А ти веќе не си изгубен патник кој ги собира ронките на денот
 Та да ја слушаш таа тажна мелодија..
 Па дури и да си волшебник, не го прави тоа...
 Оставиги тие спомени
 Нека заминат со него, завиткани во неговата црнина..
 Но сепак
 Додека заодот полека се распотилаше околу ледината
 Ги склопив дланките и поздравот го кажав...
 Сега се мириса на прашина
 На едно изминато време,
 На едно изгубено делче од скршениот мозаик што го лепевме во
 деновите.
 Местото каде што ти припаѓаше
 Напати и Јас
 Е само една сува крвава трага, која утрешниот дожд ќе ја измие...
 Сакам да знаеш дека Бесмислата ја претворив во Смисла...
 Забиравам, тоа што мислев дека никогаш нема да го заборавам..
 И небегам како некогаш по суводолиците,
 Туку со крената глава одам,...
 Само да знаеш,
 Сојузник сум на новото време..

Те гледав

Те гледав

Да ,те гледав додека седев под камената грамада

Сакаќи повторно да напишам нешто

Повторно да ми бидеш инспирација

Те гледав додека мастилото чудесно ме скокоткаше во прстите

Ја распослав хартијата прекриваќи ја со димот од цигарата

И

Времето минуваше а сеуште ни буква да капне на белината

Го гледав твоето безизразно човечко лице завиткано во нелогичност

Полека го вдишувам свежиот воздух што Стерната го пушта

И се прашувам

Осевен моите мисли,наоколу нема ништо друго

За што да пишувам

Те гледав како во тебе зјае празнината ,голтаќи се пред себе

Наоколу тебе никаде го нема Белегот од Бога

За што да пишувам

Стивна сиот пламен што пламтеше во мене

Сега веќе сум сум сигурен дека ни Белиот Завет не е моќен да го разбуди

Да. те гледав

Додека седев под Стерната

Невелама дека беше бесцелност седењето

но празнината во твојата душа ме избрка од тоа место

Вечерва или во Мугрите

Вечерва или во мугрите мојата душа ќе замолчи
 Сенкиве лудо танцуваат во занес
 Оганот веќе згасна
 И последното жарче пепел се стори
 Некаде во мугрите
 Кога и третиот петел ќе запее
 Првото ветре ќе ја растури пепелта по пустинава
 Молкот господар горд ќе биде
 Со студенилото ќе галопира
 Незнам дали ќе тагува самотијата
 Или часовите празни од идната ноќ
 Крцкотот на штиците ќе го нема
 Залудно јатото врапчиња ќе цвркотат

Вечерва или во мугрите мојата душа ќе замолчи
 Некаде позади грамадата Маркова тропот јачи
 Бучи со рев злокобен
 Го оставам перово под стариот даб
 На гавранот му оставам само мисла
 Кога ќе видиш тажен скитник под крилото сокријго
 Кога ќе видиш очајник не го давај
 Кога веселиот ритам на вљубеното срце дотебе допри
 Ти во скутот негов оставиго
 Ова е перото на љубовта и на вљубен поет подаримуго
 Засушеното мастило љубовта ќе го стопи
 Стихови ќе створи,восхит нечиј ќе кради повторно

Вечерва мојата душа ќе замолчи
 Папсана е,преморена е,испокината е
 Нема сила збогум да ти каже.

.....Сакам да ви кажам Збогум,но Љубовта додека ги шепотев последните зборови,ми кажа дека таков збор не познава.....рече кажи...Некогаш и Негде...да Некогаш и Негде,повторно ќе се стретнеме..којзнае тогаш можеби јас ќе бидам само Читател кој чита тажни Елегии....

...некогаш и Негде,некој кој ќе ги чита овие Тажни Елегии,прво,да прво нека ми прости што сум ги леел..

Рецензија

На мигови, додека се читаат стиховите, наликува дека пее за својата казна, или грев, што сакал искрено, но на мигови заликуваат на молба за прошка, од Љубовта.

Не молвам веќе
Кркори животот позади мене
Еднаш ме заклавте со Љубовта ваша
Еднаш ме погребавте со омразата

Но и во заминувањето свое, од светот каде владее лицемерието, повторно е неговиот ведар дух присутен

Нацртајте го небото
Без тишината во себе
Заградено само со безвременоста
И допретого со дланките, исполнети со живи мигови

А, не би, бил Чернодримски ако патот додека оди во просторот каде владее хармонијата не ги опише импресиите од своето патување.

На голиот камен заврши свадбата на сенката скитник
Во другото село ноќта облечена со облаци се разбуди
Овде и солзите веќе се скаменија
А пајажината на сонот беше се погуста.

Не обвинува никого, само бара барем од Судбината да направи нешто таа за него

И оставам Аманет на Судбината, нека чопка во пепелта што остана
И на јасник нека се препокрива со надежта
Не ја тешете, Бакарна кожа има, чудесната топлина ќе ја морничави
Сонував долго за оваа Слобода.

Можеби навистина е готово, дали со Болката, или пишување, но сепак којзнае..

Готово е

Заветот го исполнив
 Проклетството ме напушти
 Сепак размислувам, вака
 Нема повеќе да бидам роб на Копнежи
 Знаете, сега сум постар за Пет столетија
 Вчерашниот живот беше Беда
 И многу отровни дождови

Нешто што малкумина го нарекуваат Астрално патување, а многумина и
 воопшто не разбираат за што станува збор,

Срцето чукаше од возбуда во заспаното тело
 Додека како молскавица се одлепив од земјата
 И час потоа поминав покрај заспаната Месечина
 Наоколу, издолжените сенки во лушпата на стравот се собираа
 Знаете
 Се ослободувам од чувството тука дека некому нанесувам зло

Чудно, и кога Човекот ќе дојде на крајот, тогаш гледа дека уствари е на
 Почетокот на нешто поубаво, од претходното.

Околу мене, испокинати зборови без значење умираат
 По недовршената врвица без збогум заминуваат музите
 Можеби разбраа дека чудесниот цвет во окото на мојот живот венее
 Чувствувам, ја составив целосната слика на Судбината
 Полека Душата се трга од мене
 Останува само мракот во отворената утроба

Заминува, за повторно, некаде од некој крај на Бесконечноста го извлече
 идното постоење, кое ние ќе го видиме.

Заминав од границата на сите сеќавања
 За да бидам миг нероден
 Во времето несоздадено
 Каде што се врти постојано сребреното вретено на настаните
 И ете видов
 Како ѕвездите танцуваат со месечината
 Како младото ветре пишува по небото со златно перо од Паун

Гледав, како Бајките се претвораат во стварност
Пресликуваќи го небото во сите делови на Срцето

Проштални зборови, но сепак проштални за еден дел од неговиот живот, а
почеток на еден друг живот, кој е различен од сегашниот.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто

како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величествената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и

Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината
50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Моите Проштални Шепоти

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Моите Проштални Шепоти 2016 година 87 страни

ISBN-10 608-4778-39-9

ISBN-13 978-608-4778-39-4

EAN 9786084778394

